

Arrest

nr. 201 644 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 17 oktober 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiit van Arabische origine. U bent op 11 september 1980 in Najaf geboren, maar werd geregistreerd in Bagdad. Daar woonde u eerst in de Shaab wijk om later, toen u in het vierde leerjaar zat, te verhuizen naar de Dora wijk waar u bleef wonen tot aan uw vertrek. U behaalde een bachelor als veearts en een master in de biotechnologie. U werkte vanaf 2003 in een apotheek en bleef dit werk doen tot uw vertrek. Daarnaast stond u van 2006 tot 2012 in voor de kwaliteitscontrole in het studentenrestaurant van de faculteit van de politie. In 2014 werkte u gedurende drie maanden als docent aan de hogeschool.

In augustus 2014 ging u met uw echtgenote Z.(...) K.(...) M.(...) K.(...) (CG (...); O.V.(...)) naar het huwelijksfeest van haar zus. Uw echtgenote bleef langer op het feest maar u moest gaan werken. Van op het feest belde ze u om te vragen of ze de gsm van haar zus mocht overkopen en haar gsm aan haar zus mocht geven om de prijs te drukken. U stemde hier niet mee in aangezien u gehecht was aan de foto's die op de gsm van uw echtgenote stonden. Een tijdje later vertelde ze u dat haar gsm in het water gevallen was en dus stuk was. U geloofde haar niet. Jullie kregen hier thuis ruzie over en u sloeg haar. Nadat haar familie hiervan op de hoogte kwam, haalden ze haar bij u weg.

Twee dagen later ging u naar haar familie om haar terug te halen. Ze stonden u dit echter niet toe en er ontstond een ruzie. De broer van uw echtgenote haalde zijn pistool tevoorschijn, maar stak dit onmiddellijk terug weg toen bleek dat zijn vader hier niet mee akkoord was. U ging terug naar huis.

Twee à drie weken later kwamen enkele familieleden van uw echtgenote bij u thuis langs om haar spullen op te halen. Er ontstond weer een discussie. Haar broers hebben u toen geslagen en bedreigd met een pistool. Zowel uw familie als uw schoonfamilie eiste dat jullie van elkaar zouden scheiden, hetgeen een tweetal weken later gebeurde. Als reden had uw echtgenote immers laten optekenen dat u onvruchtbaar was. U was hierdoor gekwetst en ging dus akkoord met de scheiding.

Drie à vier maanden na de scheiding contacteerde uw echtgenote u telefonisch. U ontmoette haar vervolgens bij uw buurman. Ze zei dat ze terug bij u wilde zijn en legde uit dat ze gedwongen werd van u te scheiden. Ze vroeg u terug om haar hand te gaan vragen bij haar familie. Toen u dit deed werd u niet binnengelaten. U werd uitgescholden en bedreigd en ook uw echtgenote werd geslagen nadat ze had geroepen dat ze terug bij u wilde zijn. Uiteindelijk kwam u via een tussenpersoon te weten dat u uw huis en 100 miljoen dinar aan de vader van uw echtgenote zou moeten schenken als jullie terug wilden huwen. Dit was voor u financieel niet haalbaar.

Op 18 mei 2015 bent u stiekem een tweede keer met uw echtgenote gehuwd. Diezelfde dag verlieten jullie samen het land. Vanuit Turkije nam u contact op met uw familie om te vertellen dat jullie opnieuw gehuwd waren en het land hadden verlaten. Uw echtgenote vertelde dit ook aan haar familie. Toen u enkele dagen later terug contact opnam met uw familie bleek dat de familie van uw echtgenote bij hen was langs geweest om hen te bedreigen omdat ze vonden dat u uw echtgenote had ontvoerd. Uiteindelijk kwamen jullie familieleden tot een overeenkomst: u zou moeten scheiden, uw echtgenote zou moeten terugkeren naar haar familie. Als dit niet gebeurde, mocht u gedood worden of zou uw schoonfamilie uw zus mogen ontvoeren.

U verklaarde zich vluchteling op 6 augustus 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 26/1/'10), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 19/1/'10), uw paspoort (d.d. 7/1/'15), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 8/12/'14), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 4/8/'09), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 20/7/'02), uw woonstkaart, uw rijbewijs, uw voedselrantsoenkaart, uw twee huwelijksaktes en de vertalingen ervan, uw badge van de universiteit, uw vakbondskaart, een bewijs van uw diploma en enkele badges in verband met uw werkzaamheden. Tevens legt u een kopie voor van uw echtscheidingsakte en de vertaling ervan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart Irak te hebben verlaten, en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, uit vrees te worden gedood door familieleden van uw echtgenote. Er kan echter weinig geloof worden gehecht aan de problemen die u in Irak beweert te hebben gekend.

Allereerst dient immers te worden vastgesteld dat ernstige vraagtekens kunnen worden gesteld bij de door u geschetste gang van zaken. Zo is het opmerkelijk dat de ruzie die aan de basis lag van uw probleem te wijten was aan een al dan niet defecte gsm. Zeer frappant is dan ook te moet vaststellen dat op het moment van de feiten en de ruzie uw echtgenote klaarblijkelijk de defecte gsm gewoon bij zich had (CGVS 15/19269B-2 p.7). U had bijgevolg eenvoudigweg kunnen vaststellen dat deze werkelijk defect was. U nam hier echter de moeite niet toe; niet op dat moment en ook niet op een later tijdstip (CGVS-2 p.3, 7). Tot op de dag van vandaag gelooft u uw echtgenote nog steeds niet wat dit betreft, zo zegt u (CGVS-1 p.13-14). Dat jullie in een dergelijke discussie zouden verwikkeld zijn geraakt en u haar verweet dat ze de gsm aan haar zus zou hebben gegeven terwijl de bron van deze discussie, nl. de al dan niet defecte gsm,

op dat eigenste moment eenvoudigweg in de handtas van uw echtgenote zat, is zeer weinig geloofwaardig.

Bovendien raakt uw uitleg dat uw echtgenote haar gsm niet zou hebben mogen doorverkopen aan haar zus omwille van de foto's die er op stonden kant noch wal (CGVS-1 p.12). Immers, als u zo graag die foto's wilde bewaren, had u ook gewoon kunnen vragen om ze eerst op een andere drager over te zetten. Dat u dit als hooggeschoold persoon niet zou hebben kunnen overwegen, is weinig aannemelijk. Ook dit roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van de oorzaak van uw problemen, en aldus van de problemen op zich.

Ook over de precieze omstandigheden waarin de gsm in het water zou zijn gevallen, leggen jullie afwijkende verklaringen af. U verklaart eerst dat uw echtgenote u vertelde dat de gsm door de zoon van uw schoonzus in de wc werd gegooid. Daarna verklaart u niet zeker te zijn of het om haar zoon of dochter ging (CGVS-1 p.14, CGVS-2 p.4). Uw echtgenote, die nochtans op het feest aanwezig was, kan zelfs in het geheel niet zeggen wat er met de gsm gebeurd zou zijn: mogelijks viel hij in een pot met water, mogelijks werd hij nat werd in de badkamer of viel hij in het toilet,... (CGVS 15/19269B-2 p.4). Ook dit is zeer eigenaardig.

U bent tevens niet eenduidig over hoeveel telefoongesprekken vooraf gingen aan de ruzie waarbij u uw echtgenote sloeg. Eerst zegt u dat het om één telefoongesprek ging. Dan verklaart u plots niet te weten hoeveel gesprekken daaraan vooraf gingen: u beweert dat uw echtgenote u vaak belde en stelt dat het om meer dan drie gesprekken ging (CGVS-2 p.5-6). Ook dit is opmerkelijk.

Aan de gebeurtenissen die aan de grondslag liggen van uw beweerde problemen moet dan ook ernstig getwijfeld worden.

Ook het vervolg van jullie relaas is slechts weinig geloofwaardig.

Zo stelt u dat uw echtgenote op een gegeven moment tegen u zei dat ze van u wilde scheiden (CGVS-1 p.9-13, CGVS-2 p.6), nochtans beweert uw echtgenote dat ze zelf nooit de beslissing heeft genomen om van u te scheiden (CGVS 15/19269-2 p.12).

Vervolgens haalt u aan dat tijdens een ruzie tussen u en uw schoonfamilie een belangrijk stamlid tussenkwam. De naam van deze persoon kan u evenwel niet aangeven (CGVS-2 p.19). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u zich dit nog zou herinneren.

Als u gevraagd wordt waar u de tweede keer gehuwd bent, antwoordt u onzeker: "Ik denk de rechtbank van Al Mansour" (CGVS-2 p.21). Op de huwelijksakte staat evenwel vermeld dat dit in de "Karch rechtbank" zou zijn geweest.

Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees (CGVS-1 p.12). Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om het risico dat u zou lopen in te schatten. Dat u hierin blijkbaar geen interesse heeft en zich hier niet over heeft geïnformeerd, roept eens te meer de nodige vraagtekens op.

Dat jullie ervoor kozen de dag van jullie vlucht ook nog een tweede keer met elkaar te huwen alvorens effectief het land te verlaten doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS-2 p.20, CGVS-1 p.11). Van mensen die voor hun leven vrezen kan worden verwacht dat ze onmiddellijk wanneer ze hiervoor de kans krijgen zo snel mogelijk de regio verlaten. Dat jullie nog de tijd namen om opnieuw te huwen in jullie eigen stad, terwijl jullie dit op een veel veiligere manier eender waar elders hadden kunnen doen, doet des te meer twifelen aan jullie relaas.

U beweert dat al lang een stammenprobleem heerste tussen uw stam en die van uw echtgenote (CGVS-1 p.9). Nochtans bent u eerder gedurende een zevental jaar getrouwd geweest, zonder problemen te hebben ondervonden met de familie van uw echtgenote (CGVS-1 p.13). Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat er een zwaarwichtige kwestie tussen de beide stammen speelde. Dit alles wijst er bezwaarlijk op dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u niet kunt overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het

Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier slechts om uw originele identiteitskaart (d.d. 26/1/'10), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 19/1/'10), uw paspoort (d.d. 7/1/'15), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 8/12/'14), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 4/8/'09), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 20/7/'02), uw woonstkaart, uw rijbewijs, uw voedselrantsoenkaart, uw badge van de universiteit, uw vakbondskaart, een bewijs van uw diploma en enkele badges in verband met uw werkzaamheden. Deze documenten zeggen immers enkel iets over jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat betreft de twee huwelijksaktes en de kopie van uw echtscheidingsakte en de vertaling van deze documenten dient te worden gesteld dat deze enkel iets zeggen over jullie burgerlijke staat. Hiermee toont u nog niet aan dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten werkelijk hebben plaatsgevonden. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden.

Ten aanzien van uw echtgenote (...) K.(...) M.(...) K.(...) (CG (...); O.V.(...)) wordt eveneens besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het voorzichtigheidsbeginsel en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker zet in zijn middel de feiten uiteen en wijst op het beginsel van het voordeel van de twijfel dat werd gehuldigd in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Volgens verzoeker beperkt de verwerende partij zich tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas en werd het voordeel van de twijfel niet aan hem gegund.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat het past hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat hij *"in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen"*. Verzoeker citeert een passage uit de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad en is van oordeel dat de verwerende partij niet consequent is door enerzijds aan te geven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden en anderzijds de subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zelf een argument voor de toekenning van de subsidiaire bescherming aanreikt, met name het geweld van IS tegen sjitische burgers. Verzoeker stelt bij terugkeer het risico te lopen om slachtoffer te worden van 'individuele en doelgerichte vormen van geweld' omdat hij sjiit is en hij oppert dat de beslissing hiermee onvoldoende rekening houdt.

In uiterst ondergeschikte orde beweert verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn religieuze strekking, waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd voor bijkomend onderzoek.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn gedinginleidend verzoekschrift geen bijkomende stukken toe.

2.2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend, maar maakt middels een aanvullende nota van 7 februari 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.3. De raadsvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting een 'aanvullende nota' neer, waarbij als bijlagen volgende stukken werden gevoegd:

- een standaard medisch getuigschrift voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 december 2017 betreffende mevr. K.;
- een verklaring van dr. W. van CGG VAGGA van 28 november 2017 betreffende mevr. K.;
- een attest van Dr. D. van het fertiliteitscentrum van 4 augustus 2017 betreffende mevr. K.;
- een afschrift van een proces-verbaal van een klacht tegen verzoeker van 26 mei 2015 in het Arabisch met vertaling;
- een aanhoudingsbevel jegens verzoeker van 7 juni 2015 in het Arabisch met vertaling;
- een schrijven van psychologe E. van CGG VAGGA van 10 november 2017;
- een schrijven van dr. W en psychologe E. van 2 februari 2018;
- een verblijfsattest van het Bethaniënhuis voor mevr. K. van 20 februari 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing vermeldt *in fine* uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt de vrees van verzoeker om door de familieleden van zijn echtgenote te worden gedood ongeloofwaardig geacht. De commissaris-generaal stipt aan dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de bron van hun discussie, met name een defecte GSM, weinig eenduidig zijn en dat de door hen geschetste gevolgen, met name de echtscheiding en een nieuwe huwelijk, evenmin geloofwaardig zijn. Als gevolg van de ongeloofwaardige verklaringen kan er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Verzoeker brengt een aantal gegevens uit zijn verklaringen in herinnering, maar brengt in zijn middelen niets in tegen de concrete overwegingen van de commissaris-generaal aangaande de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker inderdaad verklaard had dat zijn echtelijke moeilijkheden begonnen waren na een discussie over een kapotte GSM (AD, stuk 26, Vragenlijst CGVS, 10 december 2015, vraag 5, stuk 13, gehoorverslag I, 17 februari 2016, p.12). Blijkbaar geloofde verzoeker toen niet dat de GSM stuk was (AD, stuk 9, gehoorverslag II, 1 juni 2016, p.4 en 7), waarna hij in een verhitte discussie zijn echtgenote zelfs zou hebben geslagen. Uit de verklaringen van verzoekers echtgenote blijkt echter dat de kapotte GSM, die de bron was van hun discussie, de hele tijd in de tas van zijn echtgenote zat (AD, stuk 9B, gehoorverslag II echtgenote, 1 juni 2016, p. 7) en ze de GSM gewoon had kunnen tonen om de discussie te beëindigen. Bovendien leggen verzoeker en zijn echtgenote afwijkende verklaringen af over de precieze omstandigheden waarbij de GSM is stukgegaan (AD, stuk 13; gehoorverslag I, 17 februari 2016, p. 14; AD, stuk 9B, gehoorverslag II echtgenote, 1 juni 2016, p. 4).

De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de aanleiding van hun echtelijke problemen zijn dermate weinig geloofwaardig dat de daaruit voortvloeiende problemen met de familie van zijn echtgenote, de (gedwongen) echtscheiding en het hertrouwen zonder toestemming van de familie evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht. Verzoeker beweert op 18 mei 2015, nét vóór zijn vertrek naar Turkije, opnieuw met zijn echtgenote in het huwelijk te zijn getreden. Hierbij valt op dat zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden voor de rechtbank van het district *Al Mansour* gehuwd te zijn (AD, stuk 9, gehoorverslag II, 1 juni 2016, p. 21; stuk 13B, gehoorverslag I echtgenote, 17 februari 2016, p. 9), terwijl uit de neergelegde huwelijksakte blijkt dat dit tweede huwelijk voor de rechtbank van familiezaken in het *Al Karkh*-district werd afgesloten (AD, stuk 24, Documenten, nr. 15: 2de huwelijksakte). In zijn verzoekschrift poneert verzoeker dan weer dat zijn huwelijk in Istanbul plaatsvond (Verzoekschrift, p. 2). Aangezien dit tweede huwelijk een cruciaal element in het relaas betreft, ondergraven de uiteenlopende verklaringen hieromtrent de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.5.6. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op het voordeel van de twijfel. Krachtens artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt aan de asielzoeker, die zijn verklaringen niet kan staven, enkel het voordeel van de twijfel gegund indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden voldaan is:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5.7. Verzoeker stelt in zijn middel dat de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas, maar hij weerlegt niet dat de vereiste voorwaarden niet zijn vervuld om hem, ondanks het ontbreken van enig materieel bewijs, geloofwaardig te achten en hem het voordeel van de twijfel te gunnen (cf. RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Ter terechtzitting beweert de aanwezige raadvrouw van verzoeker dat het incident met de GSM niet het belangrijkste is. Nochtans hebben zowel verzoeker als zijn echtgenote dit aangestipt als doorslaggevend vluchtmotief (AD, stukken 26 en 26 B, gehoorverslag CGVS 10 december 2015, vragen 5). De Raad stelt tevens vast dat de geschetste echtelijke en familiale problemen in wezen een gemeenrechtelijk karakter vertonen omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen (cf. RvS 22 februari 2006, nr. 155.460).

2.5.8. De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt zijn niet van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van het asielrelaas.

Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog ter terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het standaard medisch getuigschrift van 20 december 2017 en de stukken betreffende de psychologische toestand van zijn echtgenote kunnen niet in verband worden gebracht met het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene of zijn echtgenote. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omwille van medische redenen, die volgens de verklaringen van de raadvrouw ter terechtzitting zou zijn ingediend, kan immers niet worden aanzien als een verzoek om internationale bescherming (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Bodj*, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, §§31-36).

De documenten in verband met de fertiliteitsbehandeling, waarna verzoekers echtgenote, zoals ter terechtzitting werd verklaard, op 21 februari 2018 bevallen is van een kind, staan ook los van het asielrelaas. De infertiliteit van verzoeker, die volgens zijn verklaringen endocriene oorzaken zou hebben (diabetes), kan bezwaarlijk als een asielmotief worden beschouwd en kan geen aanleiding geven tot internationale bescherming.

Ook het in het Arabisch schrift opgestelde proces-verbaal van een klacht tegen verzoeker van 26 mei 2015, waarvan hij een kopie met vertaling voorlegt, en het bijhorende aanhoudingsbevel jegens verzoeker van 7 juni 2015 met vertaling (Aanvullende nota verzoeker, stukken 4 en 5), kunnen niet worden aanvaard als een afdoende bewijs van zijn asielrelaas. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de stukken enkel onder de vorm van afdrukken van digitale afbeeldingen in het 'jpeg-formaat' beschikbaar zijn, waardoor

hun authenticiteit geenszins kan worden gegarandeerd. Uit de landeninformatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (AD, stuk 25, Landeninformatie, COI Focus Irak, 'Corruptie en document-fraude', 8 maart 2016), blijkt bovendien dat in Irak *"nagenoeg alle documenten worden vervalst"*, waardoor aan deze stukken elke bewijswaarde dient te worden ontzegd. Voorts merkt de Raad op dat de vertalingen van de thans neergelegde stukken dateren van 24 januari 2018, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker daarvóór reeds moet hebben beschikt over de digitale afbeeldingen van de in het Arabisch opgestelde stukken, die trouwens zelf reeds dateren van 26 mei 2015 en 7 juni 2015. De moeilijke communicatie met zijn raadsvrouw vormt geen verklaring waarom verzoeker deze stukken, die dateren van ruim vóór zijn asielaanvraag in België, niet eerder kon overmaken aan de Raad en/of aan de verwerende partij. Verzoeker kan trouwens niet verhelderen hoe hij in het bezit kwam van deze stukken en kan ter terechtzitting weinig uitleg verschaffen over de inhoud ervan. Doorheen zijn verschillende interviews had verzoeker nooit gewag gemaakt van een mogelijke klacht wegens ontvoering of een aanhoudingsbevel tegen hem, terwijl van hem mag worden verwacht dat hij zou weten dat dit tot de mogelijke risico's behoorde, gezien de geschetste problemen met de familie van zijn echtgenote. Het neergelegde proces-verbaal en het aanhoudingsbevel zijn niet van aard om de ongeloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de echtelijke moeilijkheden recht te zetten.

2.5.9. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker 'in ondergeschikte orde' de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

2.5.10. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.11. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §28). Artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU. Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* of nog dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

2.5.12. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.5.13. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, voert verzoeker in zijn tweede en zijn derde middelonderdeel aan dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn religieuze strekking. Verzoeker vermeldt in zijn middel de terreuraanslagen van IS en stelt een 'sjiitisch burger' te zijn waardoor hij een verhoogd risico loopt. De Raad stipt aan dat uit de landeninformatie blijkt dat de aanslagen van IS inderdaad in beginsel sjiieten lijken te viseren, maar dat in de praktijk uit de geografische verdeling van de aanslagen blijkt dat zowel de overwegend sjiitische als de overwegend soennitische wijken door aanslagen worden getroffen. Uit bepaalde bronnen blijkt dat de aanslagen van IS eerder gepleegd worden op plekken waar zich veel burgers bevinden, waarbij de religieuze strekking van deze burgers van ondergeschikt belang lijkt en IS geen enkele maatregel neemt om soennieten te beschermen tegen deze aanslagen (Aanvullende nota, COI Focus *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"*, 25 september 2017, p. 30-31). Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk

dat hij, louter doordat hij tot de sjiiitische strekking behoort, een groter risico zou lopen of blijf zou geven van een verhoogde kwetsbaarheid om het doelwit te worden van de aanslagen die door IS in Bagdad worden gepleegd, die trouwens in het algemeen sinds eind 2016 een dalende trend vertonen.

2.5.14. Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, lijkt verzoeker zich te beperken tot een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming), *in casu* Bagdad, en op de vraag of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooralsnog zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen

werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.15. Waar verzoeker in zijn derde middelonderdeel vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending aangetoond van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN